

Ob otvoritvi kliničnega centra v Ljubljani

Zgodovinsko obletnico 29. november — 30 let svobode naše domovine — je kolektiv kliničnega centra v Ljubljani povezal s slavnostno otvoritvijo nove stavbe kliničnega centra. Ta za zdravstveno službo vsekakor pomembna slovesnost je vključevala tudi 34 let partizanske sanitete, 30 let popolne medicinske fakultete v Sloveniji in 80-letnico splošne bolnišnice na Zaloški cesti. Vsekakor dovolj obletnic, ki so dale obeležje izjemni osrednji slovesnosti dne 28. XI. 1975 v avli kliničnega centra.

Nova stavba kliničnega centra v Ljubljani

Slavnostni govornik je bil predsednik CK ZKS tovaris France Popit. V svojem govoru je dal poudarek deležu komunistične partije, ki je od vsega začetka vodila boj proti socialnemu razlikovanju in za uresničenje takšnega zdravstvenega varstva, ki bo enako dostopno vsem delovnim ljudem ne glede na njihovo socialno poreklo. Napredno usmerjeni zdravstveni delavci so že pred drugo svetovno vojno sledili tem načelom. Leta 1941 pa je Osvobodilna fronta v Ljubljani ustanovila prvi zdravniški matični odbor, v katerega so se vključili vsi napredni zdravstveni delavci in v velikem številu sodelovali v akcijah, ki jih je nakazovala Osvobodilna fronta. Ta izjemni čas in skrajno težka dejavnost zdravstvenih delavcev je rezultat današnje stvarnosti, ki smo jo dosegli pri zdravstvenem varstvu delovnega človeka in katero bomo še dopolnjevali in izboljševali.

O nastajanju kliničnega centra in njegovi dejavnosti je govoril njegov generalni direktor tovariš Zdravko Krvina, ki je med drugim dejal:

Generalni direktor dipl. ing. politolog tovariš Zdravko Krvina govori o pomenu in nalogah kliničnega centra

»80-letna zgodovina bolnišnice na Zaloški cesti v Ljubljani se je začela z graditvijo deželne bolnišnice po potresu leta 1895. Za tedanji čas sodobno opremljena zdravstvena ustanova je bila pomembna pridobitev za naše mesto. Velike spremembe v življenju nasploh pa so zahtevale tudi spremembe v delu in organizaciji bolnišnic na Slovenskem.

Tako ne moremo mimo prelomnic, kot sta prva svetovna vojna in obdobje do leta 1941. Prostori v bolnišnici so ostali isti, število bolnikov pa se je iz leta v leto večalo. Zato je delo v stari bolnišnici na Zaloški cesti v Ljubljani postajalo vsako leto težje.

Potrebe po posteljah so bile med obema vojnama vedno večje. Primanjkovalo pa ni le prostorov, ampak tudi ljudi. Zato so se slovenski zdravniki borili za popolno medicinsko fakulteto v Ljubljani. Začeli so tudi široko akcijo za razširitev ljubljanske bolnišnice — podprla jo je tudi slovenska javnost.

Izbruhnila je druga svetovna vojna. Komunistična partija je ob pripravah na oboroženo vstajo proti okupatorju upoštevala tudi pomembno nalogo, ki naj bi jo v njej imeli zdravstveni delavci. V osvobodilnem boju in v razvoju partizanske sanitete je torej bolnišnica v Ljubljani odigrala svojo veliko in zgodovinsko vlogo.

Po vojni pa stara splošna bolnišnica v Ljubljani s svojimi skromnimi kapacitetami, s svojo zastarelo in dotrajano opremo ni mogla več dohajati naraščajočih potreb. V novi zakonodaji socialistične Jugoslavije so namreč dobili občani v zdravstvenem varstvu razširjene pravice. Zato se je že zgodaj porodila zamisel o zidavi sodobno opremljene bolnišnice, ki bi zagotovila tudi možnost za nadaljnji razvoj slovenskega zdravstva. Z odlokom vlade ljudske republike Slovenije je v tem času nastala tudi popolna medicinska fakulteta.

Leta 1964 se je izoblikovala zamisel, naj novo bolnišnico za učno bazo uporablja tudi Medicinska fakulteta. Okrajni ljudski odbor Ljubljana in svet za zdrav-

stvo in socialno varstvo socialistične republike Slovenije sta predlagala, da bi prispevala republika 40 odstotkov potrebnih finančnih sredstev, 60 odstotkov pa ljubljanska, gorenjska in dolenska regija.

K uspešni uresničitvi dela je prispevalo posebno razumevanje vseh delovnih ljudi v republiki, ki so podpirali zamisel gradnje tovrstne zdravstvene institucije; danes jo lahko s ponosom uvrščamo v sam vrh jugoslovanskih, evropskih pa tudi svetovnih dosežkov.

Diagnostiko in terapijo na vseh področjih medicine lahko torej organiziramo po naj sodobnejših konceptih. V posebnem diagnostično-terapevtskem servisnem objektu je osredotočena sodobna diagnostična oprema za potrebe centralnega rentgenskega inštituta, nuklearne medicine, klinične nevrofiziologije in kardiorespiracijskega laboratorija, kjer delujejo v delovnih skupinah visoko specializirani strokovnjaki najrazličnejših specialnosti in strok. Nastal je velik centralni klinično-kemični laboratorij z urgentnim laboratorijem in številnimi specialno usmerjenimi laboratoriji.

Dognanja naštetih delovnih enot uporabljajo vse temeljne organizacije združenega dela v kliničnem centru, po njih pa tudi druge zdravstvene ustanove v Sloveniji. Ugodne delovne razmere zagotavljajo optimalne diagnostične možnosti, zato je mogoče uspešno kirurško in internistično zdravljenje. Vse kirurške specialnosti se opravljajo v naj sodobnejše opremljenem operacijskem bloku z enajstimi operacijskimi dvoranami. V novi zgradbi kliničnega centra je tudi opeklinski center, oddelek za otroško kirurgijo, porodni blok s posebnimi operacijskimi dvoranami v ločenih, namensko zgrajenih prostorih.

Vse akutno obolele, huje bolne in poškodovance bomo sprejemali v novem, sodobno urejenem bloku za urgentno pomoč; tam bodo opravljeni nujni kirurški ali internistični posegi. Za najhuje bolne je poskrbljeno v centru za intenzivno terapijo, ki je opremljen z naj sodobnejšimi napravami za oživljanje in kontrolo življenjskih funkcij. Bolniki s težkimi okvarami ledvic bodo našli ustrezno pomoč v centru za dializo, ki je specialni oddelek interne klinike.

Nova zgradba kliničnega centra je torej strokovno medicinsko na sodobni višini in docela opravičuje naziv: osrednja slovenska zdravstvena organizacija. 1.100 postelj v novi zgradbi in 3.700 bolniških postelj v drugih enotah kliničnega centra je osnova za tesno sodelovanje z zdravstvenimi delavci in bolnišnicami v naši republiki; skratka — novi center je kraj, kjer se bo ustvarjala in utrjevala naša medicinska doktrina.

Naši zdravstveni delavci cenijo in bodo cenili velik prispevek samoupravnih socialističnih sil naše družbe, ki je zasnovala in dogradila ta objekt. Obenem pa nam to nalaga dolžnost, da bomo svoje delo opravljali humano in predano v skladu z moralnimi načeli naše skupnosti. Da smo uspešno dokončali dela in usposobili novo stavbo kliničnega centra, pa je omogočilo tudi povečano varčevanje, dobro gospodarjenje in odrekanje delovnega kolektiva pri osebem dohodku, saj je bila lastna udeležba čez 16 milijard starih dinarjev ali četrtnina vseh sredstev, kar je dokaz politične in družbene zrelosti ter odgovornosti celotnega delovnega kolektiva.

Razvoj samoupravnih odnosov v naši družbi je omogočal enake procese tudi v kliničnem centru, to pa je bila gonilna sila, brez katere bi ne dosegli zastavljenih ciljev. Neposredno po sprejetju nove ustave smo sprejeli samoupravni sporazum,

ki združuje 33 temeljnih organizacij združenega dela in je prelomnica v samoupravnem življenju kliničnega centra. Podpis tega sporazuma pomeni voljo vseh samoupravljalcev, ki so se demokratično odločili, da bodo uresničevali medsebojna razmerja na samoupravnih odnosih v delovni organizaciji posebnega družbenega pomena.

Novi klinični center ni vrhunski dosežek le kot gradnja in zaradi opremljenosti, temveč tudi zaradi strokovne usposobljenosti ljudi, ki delajo v njem. To poslednje moramo še posebej poudariti, kajti slovensko zdravstvo je vzporedno z gradnjo kliničnega centra usposabljal tudi vrhunske delavce zanj. Polno izkoriščanje izkušenj, ustvarjalno prenašanje znanja iz drugih dežel v naše okolje in dejstvo, da imamo danes na medicinski fakulteti in v kliničnem centru veliko število vrhunskih kadrov, ki imajo v Jugoslaviji, Evropi in širom po svetu velik ugled.

Počaščen sem, da se lahko v imenu samoupravnih organov, družbenopolitičnih organizacij in celotnega 6.000-članskega kolektiva zahvalim vsem delovnim ljudem Slovenije za izjemno podporo in zaupana sredstva. Ta svečani trenutek nas zavezuje, da bomo v novi zgradbi ustvarjalno delali za nadaljnjo rast zdravstvenega varstva, da bomo ne glede na prostor in čas odgovorno, vdano in požrtvovalno uresničevali zastavljene cilje, socialistične ideje o vzajemnosti in solidarnosti v prid delovnega človeka in razvoja celotne jugoslovanske socialistične skupnosti.«

Zabeležiti pa moramo še dva pomembna dogodka, ki sta bila vključena v to slovesnost.

Štirim zdravnicam — borkam — je v letošnjem mednarodnem letu žena in ob 42-letnici partizanske sanitete podelil odlikovanja dr. Avguštin L a h , podpredsednik IS skupščine SR Slovenije. Z ukazom predsednika republike so bile odlikovane: dr. Pavla Jerina-Lah, dr. Emilija Krebs-Kraigher, dr. Damjana Bebler-Breclj in dr. Božena Sernec-Logar. Odlikovanke so tudi nosilke partizanske spomenice 1941.

Na slavnostni seji centralnega delavskega sveta KC in fakultetnega sveta medicinske fakultete v Ljubljani pa je dekan fakultete prof. dr. Čedomir R a v n i k svečano razglasil samoupravni dogovor, s katerim se medicinska fakulteta in klinični center združita v sestavljeno organizacijo združenega dela. Tako združeno delo bo pripomoglo k še večji učinkovitosti pri zdravljenju bolnih ter pedagoškem in raziskovalnem delu na področju medicine.

Ob zaključku svečanosti je višja med. s. Marija B u l a t o v i ć prebrala brzojavno čestitko delavcev kliničnega centra predsedniku republike Josipu Brozu-Titu.

Po ogledu prostorov nove stavbe kliničnega centra je bila prav gotovo vsepovsod prisotna misel, da je graditev in dograditev zdravstvenih zavodov gotovo najbolj human in izrazit spomenik nekega časa.

Neža Jarnovič

VSI LJUDJE SO SI PODOBNI V BESEDAH, RAZLIKUJEJO SE SAMO PO DELIH.

Molière